

OPINIA
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA

z dnia 8 października 2015 r.

**w przedmiocie projektu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości zmieniającego
rozporządzenie w sprawie zakładów poprawczych i schronisk dla nieletnich**

Krajowa Rada Sądownictwa, po zapoznaniu się z przedłożonym projektem rozporządzenia, zgłasza następujące uwagi.

Krajowa Rada Sądownictwa krytycznie ocenia projektowany § 25 ust. 1 pkt 4. Z przepisu tego wynika uprawnienie dyrektora zakładu do umieszczenia nieletniego w izbie przejściowej na okres nie dłuższy niż 14 dni, w celu przeciwdziałania bezpośredniemu zagrożeniu powstania wydarzenia nadzwyczajnego, zapewnienia ochrony życia lub zdrowia nieletnich, pracowników lub innych osób na terenie zakładu, przeciwdziałania niszczeniu mienia zakładu, nieletnich i pracowników. Zgodnie zaś z art. 41 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej pozbawienie lub ograniczenie wolności może nastąpić tylko na zasadach i w trybie określonym w ustawie. Z tych względów przepisy dotyczące izolacji osób nieletnich nie mogą być uregulowane na poziomie rozporządzenia, a unormowania w tym zakresie powinny mieć charakter wyczerpujący i szczegółowy.

Ponadto upoważnienie ustawowe zawarte w art. 95 § 3 ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich (Dz.U. z 2014 r., poz. 382) nie zawiera umocowania do uregulowania tej materii w rozporządzeniu, co powoduje, że § 25 ust. 1 pkt 4 w projektowanym brzmieniu jest również niezgodny z art. 92 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Stanowi on, że rozporządzenia są wydawane przez organy wskazane w Konstytucji, na podstawie szczegółowego upoważnienia zawartego w ustawie i w celu jej wykonania. Upoważnienie powinno określać organ właściwy do wydania rozporządzenia i zakres spraw przekazanych do uregulowania oraz wytyczne dotyczące treści aktu. Rozporządzenie nie może bowiem uzupełniać treści ustawy.

Zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa przepisy dotyczące stosowania monitoringu w placówkach dla nieletnich powinny być także uregulowane w ustawie, gdyż ingerują

w konstytucyjnie zagwarantowane prawo do życia prywatnego. Wynika to z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie z którym ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych praw i wolności mogą być ustanawiane tylko w ustawie.

W pozostałym zakresie Rada nie zgłasza uwag.